

ЛИЙ ЧАЙЛД МАЛКИ ВОЙНИ

Превод от английски: Милко Стоименов, 2017

chitanka.info

През пролетта на 1989 г. Каролин Крофорд бе повищена в чин подполковник. Отпразнува случая, като си купи сребристо порше. Тя разполагаше с доста пари. От наследство, говореха хората. Попечителски фонд или нещо подобно. Някой от семейството бил богат и известен. Изобретател или нещо подобно. Затова Каролин Крофорд шиеше униформите си по поръчка в същата модна къща, която шиеше костюмите на президента. Всички я смятаха за най-богатата жена в армията. Не че летвата сред военните бе вдигната кой знае колко високо.

С новия чин дойде и ново назначение, затова сребристото порше пое на юг от Пентагона към Форт Смит, Джорджия. Това бе част от процедурите, следвани от управлението за оперативно планиране. Нямаше никакъв смисъл да се разработват планове, които да не могат да бъдат реализирани. Затова командинето държеше особено на поддържането на добро взаимодействие с бойните части. И изпращаше там офицери за свръзка, които освен всичко останало тайно да наблюдават работата на отделните поделения. Такова бе първото назначение на всеки подполковник и Крофорд пристъпи с радост към изпълнението му. Нищо че Форт Смит се оказа затънена малка база, разположена сред гори и блата, а гарнизонът й бе съставен от всякакви отчаяни типове. Специални части от най-различен род. Мъже, които не носеха униформи, ушити по поръчка. Крофорд нямаше нищо против това. Дори го намираше за обещаващо. Надяваше се тук да открие суров материал за новите формирования, които планираше да създаде. Приносът й на толкова ранен етап от реализацията на идеята можеше да изиграе ключова роля. Може би дори щяха да кръстят новите структури на нейно име. Така след година и половина щеше да стане полковник. А после бързо щеше да получи първата си генералска звезда. Имаше право на такъв принос, нали? Работата като офицер за свръзка се осъществяваше в две направления: съветваше командирите какво трябва да направят и ги изслушваше какво не могат да направят.

Първата седмица мина добре, макар да валеше много. Клюките по неин адрес обиколиха базата за по-малко от час: била неомъжена, свободна, но не търсела връзка, защото управлението за оперативно планиране било сериозна работа. Тя поддържаше колегиални, но сърдечни отношения, като от време на време подхвърляше някой и друг намек, за да подклажда интереса към себе си жив. Помещенията,

предвидени за командированите офицери, я устройваха във всяко отношение. Приличаха на мотелски стаи, макар и малко по-семпло и строго обзаведени. Горите бяха винаги влажни и се простираха на много километри наоколо, но през тях минаваха пътища — някои черни, други просто просеки, но трети бяха асфалтирани, а знаците, изникнали от калните им банкети, бяха дори осветени. Така че само след час шофирране можеше да отиде на барбекю или да потанцува в някой бар. Животът не бе никак лош.

В края на първата седмица тя напусна Форт Смит, облечена в ушитата си по поръчка парадна униформа. Бе седнала зад волана на сребристото си порше. Зави на първото голямо кръстовище и тръгна по малко използван двулентов път, който пресичаше гората, прав като свещ, озарен от топлите слънчеви лъчи. Бе свалила прозорците и в колата нахлуваше наситеният мириз на влажна пръст. Зад гърба ѝ боботеше ауспухът — малко дрезгаво, малко кресливо и малко протяжно — и ехото му отекваше из гората.

Изведнъж в далечината се появи аварирана кола. Седан, спрял диагонално на пътя, със завъртени докрай предни колела и вдигнат преден капак. Шофьорът ровичкаше нещо из двигателя. Беше висок. Това се виждаше дори от сто метра. И беше едър. Имаше огромни стъпала.

Крофорд намали скоростта, но късно. Натисна рязко спирачките и превключи на по-ниска предавка, при което ауспухът изгърмя като празничен фойерверк. Направи го, сякаш за да се позабавлява с ефекта, който ще предизвика. Авариалият седан бе американски, произведен в Детройт и боядисан в зелено. Мъжът се изправи, обърна се и я погледна. Наистина беше висок, почти два метра. Носеше стандартна бойна униформа на зелено-кафяви шарки, предназначена за действия в горист терен. Мъжът бе добре сложен, пропорциите му съответстваха на ръста, което означаваше, че съвсем не беше slab, но се движеше с изненадваща грация. Изглеждаше деликатен и фин, но не беше.

Тя спря колата. Сложи лакътя си на вратата и подпра брадичка на него.

Наблюдаваше мъжа със смесица от любопитство и примирение. Изглеждаше готова да помогне, но след като подразни малко непознания. Той не предизвикваше никакви подозрения. Вдигнатият капак свидетелстваше за проява на отдавна отмръл ентузиазъм,

характерен за началните години на автомобилната ера. Това събуди симпатиите ѝ.

Това и познатата униформа.

Високият мъж пристъпи към нея. Големи, тромави на пръв поглед крака, обути в охлузени бежови ботуши, които обаче се движеха с бързи и леки крачки. Нямаше кепе или фуражка. Къса руса коса, започнала да оредява. Сини очи, открит поглед, едновременно наивен и нахакан. Като се изключи това, обикновено лице, което би могло да бъде наречено дори банално и глуповато.

На петлика му грееше орел, което означаваше, че е полковник. На лентата над десния му джоб пишеше: *Армия на Съединените щати*. На другата лента, над левия джоб, пишеше: *Ричър*.

— Съжалявам, че прекъсвам пътуването ви — каза той, — но не мога да избутам колата. Не мога да завъртя волана. Мисля, че сервото е повредено.

— Съжалявам, полковник — отвърна Крофорд.

— Предполагам, че колата ви няма теглич?

— Да не би да сте този, който подозират?

— Зависи.

— Вие сте Джо Ричър. Току-що ви прехвърлиха в онзи нов отдел в контраразузнаването.

— И двете ви предположения са напълно верни — отвърна Джо Ричър. — Приятно ми е да се запознаем.

Той погледна към табелката с името ѝ. Черна пластмаса с бели букви, защото униформата ѝ бе парадна. *Когато военнослужещият е облечен в парадна униформа, табелката с фамилното име се разполага хоризонтално, отлясно, три до пет сантиметра над джоба*. Разгледа и знаците на военния ѝ чин и частта, в която служеше, и каза:

— Вие трябва да сте Каролин Крофорд. Поздравления.

— Чували сте за мен?

— Това влиза в работата ми. Но не влиза във вашата да знаете кой съм аз.

— Може да не влиза в работата ми, но ме интересува. Държа под око ключовите играчи.

— Аз не съм ключов играч.

— При цялото ми уважение, това не отговаря на истината, сър.

— Интересът ви академичен ли е или кариерен?

Тя се усмихна и сви рамене, но не отговори.

— По малко и от двете, така ли? — попита Джо Ричър.

— Защо не? — отвърна Крофорд.

— Докъде се простират амбициите ви?

— До три звезди — отвърна тя. — До Обединеното командване на началник-щабовете. Не бих отказала и нещо повече, но това вече зависи от волята на боговете.

— Желая ви късмет — каза Джо Ричър.

Той пъхна ръка в джоба на бойната си униформа, извади стандартен армейски пистолет „Берета М9“ и простреля Крофорд два пъти в гърдите и веднъж в главата.

Също като Каролин Крофорд и майорът от Военната полиция Дейвид Нобъл бе изпратен на нова длъжност. Трябаше да напусне сегашното си поделение и да се отправи към Форт Бенинг, откъдето да ръководи криминалните разследвания в югоизточните военни окръзи. Поредната реорганизация, замислена от някой шеф. Едва ли щеше да изкара дълго, но промените щяха да се задържат поне за известно време. Нобъл обаче така и не стигна до новото си назначение. Катастрофира по пътя. В Южна Каролина. Съседен щат. Форт Бенинг се намираше от другата страна на границата, в Джорджия. Травмите не бяха сериозни, но той се озова във военната болница „Уолтър Рийд“. Имаше колабирал бял дроб и съответно трудности с дишането. Началството спешно трябаше да намери негов заместник, да го откъсне от текущите му задължения и да го командирова във Форт Бенинг.

Така се правеше в армията. Ситуацията бе съвсем обичайна. Важна задача, титулярят бе извън строя, следващият в списъка заемаше мястото му, макар и със седмица закъснение. Всяко зло за добро, защото се говореше, че новият човек работи усърдно и се учи бързо. Заловеше ли се веднага със случая, щеше да навакса изоставането.

В момента, в който Джо Ричър казваше: „Аз не съм ключов играч“, по-малкият му брат Джак Ричър влизаше в новия си кабинет, разположен на близо двеста километра от него. Търсеше кафе и се

чувстваше почти готов да започне да ръководи криминалните разследвания в югоизточните военни окръзи.

Поршето бе открыто на следващата сутрин от четирима войници в хъмви, които търсеха пряк път до Форт Смит, след като нощното им учение се бе оказало пълен провал по отношение на ориентирането в гориста местност. Отдалече познаха колата. Тя се радваше на голяма популярност в базата. Нали принадлежеше на онази нова мацка от управлението за оперативно планиране. Красива, умна, богата. В това нямаше нищо лошо. Абсолютно нищо. Май беше спукала гума. И се нуждаеше от помощ.

Когато наблизиха, решиха, че колата е празна.

А после видяха, че не е.

Намалиха и от високите си седалки във всъдехода успяха да надникнат в поршето и да видят жена в парадна униформа, облегната назад, простираяна два пъти в гърдите и веднъж в главата.

Спряха наблизо и се свързаха с базата по радиостанцията. После не помръднаха от местата си. Огледът на местопрестъплението не беше тяхна работа. Военната полиция пристигна след четирийсет минути. От Форт Смит. В компанията на двама военни прокурори. Също от Форт Смит. Огледаха поршето и отстъпиха крачка назад. Не бяха наясно с юрисдикцията. Шосето бе общинско. Затова трябваше да информират местната полиция. Нямаха избор. Отправиха се към полицейското управление, за да обсъдят ситуацията.

Командването във Форт Бенинг бе уведомено почти незабавно. Това се дължеше на чисто новата реорганизация. Беше прекалено нова, за да почне да дава засечки. Ричър бе останал до късно вечерта, за да се запознае с режима на поделението, да прегледа неразкритите случаи, да прочете досиетата, да разговаря с колегите... После дремна няколко часа и се събуди с готов план. Бе наясно, че го очаква много работа. Новата му част бе затънala в канцеларщина. Сержантите бяха зле подбрани. От досегашния си опит съдеше, че поделенията работят добре или зле в зависимост от професионалните качества на своите сержанти. Ричър се нуждаеше от опитни бюрократи, но не и такива,

които да са влюбени в бюрокрацията. Имаше разлика. Трябваха му хора, които да подхождат към задачите като към врагове на бойното поле. Да се разгръщат бързо, ефективно и безмилостно. Да ги разбиват на пух и прах. Да водят безпогрешно документацията. В новото му поделение обаче такива хора липсваха. Всички се чувстваха прекалено комфортно на местата си. Бяха се размекнали. Като сержанта, който му донесе телекса сутринта. Слаб, мекушав, самодоволен. Ричър трудно може да го обясни с думи, но разбираше, че сержантът не притежава духа, който изискваше от него. Не бе достатъчно мотивиран. Не бе достатъчно суров. Не изглеждаше достатъчно опасен.

В телекса пишеше: *Едно, повтарям едно (1) лице на активна военна служба открито мъртво на шестнайсет километра от Форт Смит. Обстоятелства неизвестни.*

Ричър предположи, че става въпрос за кръчмарско сбиване, някой редник или най-много ефрейтор се е забъркал в свада с местните. Нищо чудно нечий мотор да е паднал на паркинга или някой да е разлял халба бира върху някого. Баровете в близост до военните бази нерядко бяха пълни с местни луди глави с пистолети в джобовете, които все се опитваха да докажат нещо.

— Съобщете ми подробности веднага щом ги получите — нареди Ричър.

Сержантът кимна и излезе.

Ричър взе телефона и позвъни на новия си командир. Сред нещата, които му каза, бе и следното:

— Трябва ми по-добър сержант. Трябва да ми изпратите Франсис Нили. Желателно до края на деня.

Местният шериф, който пристигна на мястото на инцидента сред горите, добре знаеше колко полезна може да бъде калта като средство за запазване на уликите. Той паркира далече, обходи местопрестъплението пеша и огледа внимателно банкета на пътя, като от време на време се навеждаше и се взираше в следите, покрити с фин слой черна кал, по-тънка от милиметър в средата и по-дебела от сантиметър в краищата. А следите бяха много, някои ясни и отчетливи, други размазани, а трети — направо заличени от четиридесетата войници с джипа.

Шерифът отиде пеша до представителите на Форт Смит, запозна се с тях, здрависа се и замълча. Може би искаше да изслуша мнението им, а може би първо да прецени настроението им.

— Във Форт Смит ли е била базирана? — попита той.

— Да — отвърна единият военен прокурор.

— Някакви данни за приятелски огън?

Искаше да попита: Да не би да става въпрос за вътрешна работа, за която по-добре да не знам нищо? Може би сами ще се оправите с това?

— Не — отвърна прокурорът.

— Тогава случаят е мой. Докато не установим със сигурност, че стрелецът не е бил цивилен. Трябва да държим сметка за тези неща. Може в гората да се крие някоя откачалка. Как се казва?

— Крофорд.

— Какво е правила във Форт Смит?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа.

— Било е засада — каза шерифът. — Няма съмнение. Следите са ясни. Някой е инсценирал повреда в автомобила си. Тя е спряла да му помогне. И мал е големи крака.

— Какво следва оттук нататък? — попита по-старшият военен полицай.

— Това е извън моята компетенция — призна шерифът. — Ще трябва да се свържа с щатската полиция. Нямам друг избор.

— Кога?

— Вече им се обадих. Те на свой ред ще решат дали да разследват и да предадат случая на офиса на ФБР в Джорджия.

— Не можем да чакаме до безкрайност.

— Няма да се наложи. Половин ден може би.

С тези думи шерифът им обърна гръб, заобиколи калните следи, върна се в колата си, седна и засака.

Следващият телекс пристигна половин час по-късно. Същият мекушав сержант го откъсна от машината и го постави на бюрото на Ричър. В него пишеше: „Жертвата, за която стана въпрос по-рано, е ППК Каролин К. Крофорд. Огнестрелни рани. ЗНМ в ЛМПС на изолиран горски път“.

ЛМПС означаваше лично моторно превозно средство, ЗНМ — загинала на място, а ППК — подполковник. Всичко това сериозно променяше нещата. Доколкото Ричър знаеше, много малко старши офицери загиваха в кръчмарски сбивания. Особено старши офицери с имена като Каролин. А дори да обикаляха баровете и да си търсеха белята в тях, животът им не приключваше в личния им автомобил сред затънтина гора.

Не, определено не ставаше въпрос за кръчмарско сбиване.

— Коя е била тя?

— Не знам, сър — отговори сержантът.

Ето за това ставаше въпрос. Един добър сержант щеше да си направи труда да потърси в архива на управление „Кадри“ или да позвъни по телефона и да му представи поне кратка биография на жертвата и данни за последното ѝ местоназначение. Франсис Нили щеше да го е направила още преди пет минути. И дори да намери снимка. Плюс кичур бебешка коса, ако се налагаше.

— Открий повече за нея — нареди Ричър.

Спорът относно юрисдикцията се бе проточил по-дълго от очакваното. Представителят на щатската полиция, пристигнал на местопрестъплението, се изтърва, че не е сигурен дали гората наоколо е федерална собственост. Да, територията на Форт Смит определено била федерална собственост. Нищо чудно това да се отнасяло и за прилежащите към базата терени. Шерифът обаче категорично заяви, че пътят се поддържа от общината. В това не можело да има и капка съмнение. Колата била на пътя, а жертвата била в колата. Военните прокурори заявиха, че убийството на федерален служител е федерално престъпление, а един подполковник от американската армия е федерален служител. Тези спорове продължиха безкрайно дълго. По небето започнаха да се събират черни облаци. Скоро щеше да завали. И дъждът щеше да отмие следите по асфалта. Затова спорещите постигнаха компромис. Разследването щеше да се води от щатската полиция, но с активното участие на военните. Достъпът на мъжете в зелено до цялата информация, с която щяха да разполагат разследващите, бе гарантиран. Което за тях бе напълно приемливо. Аутопсията щеше да бъде извършена от щатските власти в Атланта. Това също бе напълно приемливо, защото всички знаеха до какви изводи ще стигне съдебният лекар. Жертвата е била в отлично

здраве, като се изключат двата куриума в гърдите и единият в главата. След като сключиха сделката, трите страни по нея се заеха със заснемането на местопрестъплението. Завала пороен дъжд и се наложи да покрият поршето с брезент, след което да изчакат линейката и аварийната кола.

Ричър вдигна поглед и видя сержанта да стои пред него. Беше се приближил безшумно. В ръката си държеше някакъв лист. Но не му го подаде. Вместо това заговори.

— Сър, разрешете да се обърна — каза той.

Лошо начало, особено от сержанта на поделението. В думите му се криеше нещо съвсем различно. Те носеха специално послание. Както в случаите, когато приятелката ти казва: „Скъпи, трябва да поговорим“.

— Давай — отвърна Ричър.

— Чух, че не харесвате работата ми и възнамерявате да ме изпратите на друго място.

— Грешиш и по двата пункта.

— Така ли?

— Харесвам и не харесвам са категории от областта на емоциите. Да не би да ме обвиняваш, че проявявам чувства, сержант?

— Не, сър.

— Оценявам работата ти рационално и хладнокръвно, като я съпоставям с моите собствени критерии. Най-важен сред тях е отговорът на въпроса дали си човек, на когото в случай на необходимост мога да позвъня посред нощ.

— Такъв ли съм, сър?

— Ни най-малко.

— В такъв случай ще ме прехвърлите в друго поделение.

— Не.

— Сър, не искам да ви възразявам, но вече знам, че сержант Нили е получила заповед да се яви незабавно тук.

Ричър се усмихна.

— Слуховете се разпространяват със скоростта на светлината.

— Тя идва, аз си отивам. Няма друг начин.

— Напротив, има. Ще останеш и ще научиш нещо. Ти ще докладваш на Нили, Нили ще докладва на мен. От време на време тя ще ти дава съвети и насоки как да подобриш работата си.

— Ние сме равни по звание.

— Представи си, че Нили пристига от друга планета с двойно по-голяма гравитация. Нейното звание има повече тежест от твоето.

— Колко време ще остане тя?

— Колкото е необходимо. Необходим ви е по-далновиден подход. На всички тук. Тази реорганизация ще рефлектира именно върху вас. Не бива да си въобразявате, че стоите на пиедестал и следите отвисоко какво се случва около вас. Ще затънете до гуша в калта, ще се ровите в планини от документи. Защото това поделение трябва да се научи да си пази задника. Всички в армията ще ни докладват за всичко. Това е лошо, защото ни прави отговорни за всичко. Ние ще се окажем виновни, че не сме реагирали навреме на даден сигнал. Затова всички вие и ти конкретно трябва да развиете много агресивен подход към бюрокрацията. Поколебаете ли се дори за миг, тя ще ви погребе.

— Тъй вярно, сър.

— Затова трябва да се довериш на интуицията си. Трябва да подушиш важните случаи. Няма да имаш време за задълбочено проучване. Сержант, интересува ме дали ти си агресивен човек, който се доверява на своята интуиция?

— Може би недостатъчно, сър.

— Какво пише на листа в ръката ти?

— Това е факс, сър. Данни за назначенията на подполковник Крофорд.

— Прочете ли го по пътя насам?

— Да, сър.

— И?

— Служила е в „Оперативно планиране“. Била е изпратена като офицер за свръзка с Школата за специални операции във Форт Смит.

— Какво ни подсказва това?

— Не знам как да се изразя.

— Опитай с твои собствени думи, сержант.

— Била е умна.

— Повече от умна. Управлението за оперативно планиране е специално място. Умните офицери не стигат дори до прага му. За да

прекрачиш отвъд него, трябва да си много, много умен. Има ли за какво да се притесняваме?

— Мисля, че, да, сър.

— Интуицията — отбеляза Ричър — е нещо чудесно.

— Някакви практически действия?

— Започни да играеш ролята на лошото ченге пред онези от Форт Смит. Кажи им, че се нуждаем спешно от информация. Накарай ги да ксерокопират всичко, с което разполагат. Да съставят пълно досие, като следват протокола.

— Мисля, че тук има един неизяснен въпрос...

— Накарай ги да си размърдат задниците, сержант. Нека да свикват.

— Да, сър.

— И затвори вратата на излизане.

Когато сержантът си тръгна, Ричър набра един номер на телефона. Номер в Пентагона. Номер на телефон, разположен на було пред кабинет с прозорец.

Отговори му сержант, което бе неизбежно.

— Там ли е? Брат му се обажда — каза Ричър.

— Един момент, майоре.

Прозвуча вик, приглушен от дланта на человека вдигнал слушалката: *Джо, брат ти е на втора линия.* Чу се прещракване, последвано от гласа на Джо:

— Още ли си в Централна Америка?

— Не, изтеглиха ме и ме пратиха в Бенинг — отвърна Ричър. —

Титулярят попаднал в катастрофа.

— Какво има в Бенинг?

— Нов проект. Множество входящи доклади. Успехът или провалът зависят от бързината на обработването им. Затова ти се обаждам. Трябва ми информация за служител на „Оперативно планиране“. Ще мине цял ден, докато я получа по официалните канали.

— Какво се е случило в „Оперативно планиране“?

— Един от хората им е мъртъв.

— С какво точно се занимаваш в Бенинг?

— Задачата ми е да наблюдавам работата на всички криминални разследвания в югоизточните военни окръзи. Има голяма вероятност

службата ми да се превърне в една огромна картотека за архивни единици.

— Кой е трябало да поеме поста?

— Някой си Дейвид Нобъл. Никога не съм го виждал. Чух, че май е заспал зад волана. Нямал търпение да пристигне тук.

— И назначиха теб на мястото му?

— Късмет.

— Кой от „Оперативно планиране“ е починал?

— Каролин Крофорд.

— И ти разследваш смъртта ѝ?

— Все някой трябва да се заеме с това.

— Как е умряла?

— Застреляна на някакво затънто шосе.

— От кого?

— Нямаме представа.

— Беше голяма звезда — каза Джо. — Щеше да стигне до върха. Да стане най-малкото генерал-лейтенант. И най-вероятно да се озове в Обединеното командване на началник-щабовете.

— С какво точно се занимаваше?

— С трите най-вероятни сценария за развитие на Студената война. Тя може да стане „гореща“ или да остане без промяна. А може и Съветският съюз да се разпадне под собствената си тежест. Всеки добър стратег би анализирал третия вариант, след което би си задал въпроса: Добре, а после? Какво следва? Куп малки войни. Срещу куп държави, които ни създават проблеми, предимно в Близкия изток. Каролин Крофорд работеше върху Ирак. Отдавна се бе захванала с този въпрос и планираше стратегията ни до най-малката подробност. Залогът беше голям. При успех Крофорд щеше да стане автор на цялата ни близкоизточна доктрина. Отлично постижение за служител на „Оперативно планиране“.

— Предполагам, че всичко това се е случвало зад затворени врати — каза Ричър. — Предполагам, че не бива да търся убийци, изпратени от Ирак.

— Здравият разум подсказва, че иракчаните не са имали никаква представа коя е тя. Както сам каза, всичко беше секретно, а и тя беше прекалено млада, за да привлече внимание.

— Други външни врагове?

- Външни за кого?
- За Съединените щати. За армията или цивилното население.
- Не се сещам.
- Добре — отвърна Ричър. — Благодаря. Ти добре ли си?
- Какво ще правиш?
- По отношение на кое?
- На Крофорд.
- Нищо най-вероятно. Очаквам да възникне проблем с юрисдикцията. Щатската полиция ще поиска да оглави разследването. Нали откриха нова морга в Атланта. Отнасят се към нея като към нов театър, който получава най-добрите представления.
- Аз съм добре, всичко е наред. Защо не се отбиеш да вечеряме заедно?
- Та аз съм на хиляда и шестстотин километра от теб!
- Не, само на хиляда сто и петнайсет. Не е толкова далече.
- Може и да дойда за уикенда.
- Дръж ме в течение за Крофорд. Имам предвид, ако изникне нещо необичайно. Това е част от работата ми.
- Добре — обеща Ричър и затвори телефона.
- Сержантът му почука на вратата и се появи с доклад, получен по факса, и купчина фотографии. Постави ги на бюрото и каза:
- Изпратиха ги от Военната полиция във Форт Смит. Това е всичко, с което разполагат до момента. Каквото знаят те, знаем го и ние.
- Прочете ли ги по пътя насам?
- Да, сър.
- И?
- Виждат се следи от гуми и подметки. Вероятно втора кола е препречила пътя. Извършителят е бил висок с широка крачка и големи стъпала. Стори ми се интересно и че военните полицаи са били придружени на местопрестъплението от военни прокурори. Три огнестрелни рани. Две в гърдите, една в главата.
- Добра работа, сержант.
- Благодаря, сър.
- Минута след като той излезе, на вратата почука Франсис Нили.

Нили имаше фигурата на боксьор категория муха и като нищо би могла да пребие някой професионалист, стига съдията да не гледаше, разбира се. Беше облечена в камуфлажна униформа със зелено-кафяви шарки, съвсем скоро изпрана и изгладена. Черната ѝ коса бе подстригана късо. Имаше слънчев загар. Явно бе прекарала зимата в чужбина. В това не можеше да има съмнение.

— Чух за Крофорд — заяви тя.

Ричър се усмихна. Слушовете наистина се разпространяваха със скоростта на светлината.

— Как си? — попита той.

— Зле. Измъкна ме от Форт Браг, където си прекарвах чудесно. Почти като на ваканция.

— С какво се занимаваше?

— С охраната на командването на специалните части. Не са никак претенциозни. Не че не се радвам да те видя.

— Какво знаеш за Форт Смит?

— Там изпращат най-големите умници от специалните части. Преподават им теория и практика на неконвенционалната война. Наричат го школа.

— Защо в базата има военни прокурори?

— Сигурно заради лекциите, свързани със законовата рамка на правилата за водене на бойни действия. Предполагам, че се опитвали да разширят установените граници.

— Според брат ми жертвата е разработвала новата ни близкоизточна доктрина. Искала да притежава монопол върху план Б. Не избухне ли голяма война, ще ни се наложи да водим куп по-малки. Най-вероятно ще започнем с Ирак. Крофорд е очаквала прогнозата ѝ да се събудне и тя да командва парада. Заедно с командването на специалните части. Те нямат място в една широкомащабна война, но са незаменими при локални конфликти. Някой говорил ли е за това във Форт Браг?

Нили поклати глава.

— Началото на подобен проект трябва да се постави във Форт Смит. Това е като шпионска операция. Трябва да вербуваш най-големите умове на своя противник. Или като политическа кампания. Трябва да спечелиш нови поддръжници. Да привлечеш хора на ключови постове.

— Ако тя спечели, кой губи?

— Никой не губи. Крофорд няма да отклони ресурси от голямата война. Просто ще се похарчат допълнителни средства. Президентът е републиканец.

— Следователно не е имала врагове.

— Била е богата — отбеляза Нили. — Знаеше ли това?

— Не — призна Ричър.

— Говорят, че е получила наследство. Отпразнувала е всяко повишаване в чин, като си е купувала спортна кола.

— Каква спортна кола?

— Произведена в Германия.

— Фолксваген?

— Не мисля.

Ричър прелисти доклада, който бе дошъл по факса.

— Порше. В него са открили тялото й.

Той прегледа набързо доклада от местопрестъплението. Обяснения, карти, схеми. И снимки. Кал, следи, рани. Връчи го на Нили. Тя го прелисти на свой ред. Следваше същата последователност. Обяснения, карти, схеми, кал, следи, рани.

— Два куршума в гърдите и един в главата. Това е екзекуция — отбеляза тя.

Ричър кимна.

— Жена, която няма врагове. Но не съвсем. Защото Крофорд не е случайна жертва. Не е бил обир. Не е бил обикновен престъпник. Дори някой селяк би взел колата. Би шофирал цяла нощ и би я изгорил на сутринта.

— Два куршума в гърдите и един в главата. Стандартна военна практика. При определени обстоятелства, в определени поделения. Провери този въпрос.

— Само военните ли убиват така?

— Вероятно не.

— Освен това в Джорджия сигурно има много ветерани. Не можем да стесним кръга от заподозрени. Не можем да подходим като коне с капаци. — Нили се взря в последната страница. — Макар че... защо не? Случаят не е наш. Разследването е поето от щатската полиция.

— Колко богати хора служат в армията?

— Много малко.

— Колко от тях са достатъчно умни, за да се справят с няколко трудни задачи една след друга и да направят бърза кариера?

— Много малко.

— Това не е случайно убийство, нали?

— Не и след като жертвата е буквално екзекутирана.

— Следователно Крофорд е набелязана предварително. И е попаднала в предварително заложен капан.

— Видя следите от гуми в калта. Убиецът е спрял така, че да препречи пътя. Наместил е колата така, че всичко да изглежда естествено. После е излязъл навън и е започнал да чака. Имел е големи крака. Това може да стесни кръга от заподозрени. Носил е обувки... петдесети номер.

Ричър взе доклада от Нили. Разлисти картите. Те не бяха от онези, които всеки може да си купи от някая бензиностанция. Не, това бяха подробни топографски карти, на които бяха отбелязани всяка горичка, всяко поточче и всеки черен път. Страниците бяха копирани на ксерокс и символите върху тях се припокриваха леко.

— Този път не води никъде — отбелаяза Ричър. — Може би е само противопожарна просека. Няма логично обяснение защо Крофорд е тръгнала по него. Отклонила се е от главния път ето тук, а после е щяло да й се наложи да се върне отново. Невъзможно е някой да предвиди, че тя ще тръгне именно по него. А шансовете намаляват двойно още след първия голям разклон. Би могла да тръгне наляво, би могла да тръгне надясно. Шансовете са десет към едно. Кой би устроил засада при толкова малки изгледи за успех? Може пък убийството да е случайно.

— Да оставим щатската полиция да го разследва. Ще започнат от размера на обувките. Този тип сигурно е играл баскетбол. Ти кой размер обувки носиш?

— Четирийсет и седем.

— Това много ли е или малко спрямо ръста ти?

— Нямам представа.

— Трябва ни по-представителна извадка. Кой номер носи Джо например?

Ричър не отговори.

— Какво има? — попита Нили.

— Извинявай, бях се замислил.

— За какво?

— За Джо и обувките му. Кракът му е почти колкото моя. Четирийсет и шест и половина или четирийсет и седем.

— А той е с два-три сантиметра по-висок от теб. И изглежда доста по-добре. Затова можем да обобщим, че мъжете с вашия ръст носят четирийсет и шести или и седми номер. Най-много четирийсет и девети. Ако вземем предвид генетичните вариации, можем да заключим, че мъж с обувки петдесети номер няма да е по-дребен от вас, а вероятно ще е по-едър. Излиза, че той е като Йети. Полицията би трябвало да го открие сравнително лесно. И лесно да отсее заподозрените.

— От нас се очаква да следим работата ѝ. Военната прокуратура ни осигури достъп до работата на следствието.

— Мисля, че от Форт Смит вече започнаха да ни изпращат информация.

— Според мен трябва да бъдем по-активни.

— По какъв начин?

— По всеки, който ни върши работа. Възможно е да става въпрос за случайно убийство, но не ми се вярва. Има твърде много възможности и поне една от тях не отговаря на истината. Ще трябва да разберем коя колкото се може по-скоро. Защото щатската полиция ще започне да задава въпроси. Също рано или късно. Това е сигурно.

— Добре. Ще направим каквото можем. Освен това очакваме резултатите от аутопсията.

Докладът от аутопсията, пристигнал два часа по-късно, не изненада никого. Подполковник Крофорд се радвала на отлично здраве. Още първият изстрел в гърдите бил фатален. Патологът не можеше да бъде сигурен. Убиецът също, затова бил изстрелял още два куршума. Остроъгълен триъгълник. Гърди, гърди, глава. Готово.

Криминалистите бяха извадили и трите куршума от салона на поршето. Парчетата олово бяха силно деформирани, но почти сигурно бяха деветмилиметрови парабелуми. Входното отверстие в главата бе широко точно девет милиметра. Ъгълът на стрелбата съответстваше на човек с висок ръст, насочил пистолет към спрял автомобил. А това

съвпадаше с данните от направените по-рано снимки. Големите стъпала бяха вървели близо едно до друго, по едно време като че ли бяха пристъпвали на място, след което се бяха оттеглили назад и леко раздалечили. Преди да настъпи моментът на истината. Деветмилиметровите пистолети нямаха голям откат, но това не пречеше човек да заеме добра стойка. Стреляно е от два метра и половина, прецени Ричър. Идеално разстояние. Гърди, гърди, глава. Трудно можеш да пропуснеш от два метра и половина. На снимките не се виждаха гилзи. Явно стрелецът ги бе съbral. След което се бе качил в колата си и бе потеглил.

Майсторска работа.

Професионална екзекуция.

— Клюките около кариерата ѝ са в рамките на нормалното — каза Нили. — Била е отличничка на випуска в „Уест Пойнт“. Покривала е физическите нормативи в рамките на приличното, но не се е отличавала с атлетизъм. Това предопределило мястото ѝ в тила. Но кариерата ѝ вървяла нагоре. Талантът ѝ буквално разцъфтял в „Оперативно планиране“. Намерила си мястото един вид. Започнала да се държи по-естествено. Поотпуснала се. Дори започнала да харчи част от парите си. Може преди това да ѝ е било неудобно. Започнала да си шие униформи по поръчка.

— Знаем ли нещо за произхода на парите? — попита Ричър. — Откъде са дошли?

— Кой знае как богатите натрупват своите състояния? Те не са като теб и мен.

— Ще трябва да се свържем със семейството. Днес няма да е лесно поради очевидни причини. Смъртта ѝ и всичко останало. Трябва да следваме определени протоколи, да спазваме определени процедури. Нищо чудно накрая да ни прехвърлят на семейния адвокат. Което ни устрои. Тези неща може да се окажат сложни. И бездруго ще трябва да разговаряме с него.

— Нещо полезно от щатската полиция?

— Издирват висок мъж с големи стъпала. Не е задължително да е на военна служба. Не изключват нито една възможност. Признават, че в щата има много ветерани. Плюс куп хлапета, които са се нагледали на подобни екзекуции по телевизията. И които имат оръжия. И коли.

— Мотив?

— Смятат, че става въпрос за обир. Хвърлили са мрежата и са изчакали да видят какво ще се улови в нея. Нещо като риболовен излет в тих летен следобед.

— На път, който не води никъде?

— Казват, че местните го използват от време на време. Очевидно, тя също го е използвала.

— Шансовете да мине оттам са минимални.

— Мястото е тихо и изолирано.

— Но не са откраднали нищо.

— Уплашили са се и са избягали.

— Щатската полиция наистина ли вярва в тази версия?

— Не. Разсъжденията им са чисто хипотетични. Работят под голямо напрежение, военните прокурори не ги оставят да си поемат дъх. Но доколкото чух, ченгетата са сигурни, че става въпрос за военен. Предполагат лични мотиви, тъй като не знаят колко умна е била Крофорд и с какво се е занимавала.

— Възможно ли е да е поддържала романтична връзка?

— Не разполагаме с данни за връзки с мъже в миналото. Нито с жени.

— Жена без врагове. Тя печели, никой не губи. Харчи на широко. На пръв поглед всичко е нормално. Само че не е. Един от тези факти не отговаря на истината. Кой обаче?

— Нали каза, че е станала случайна жертва, Ричър. На път, който не води никъде. Току-що го каза.

— Каква марка е колата, използвана за примамка? Открили ли са я?

— Гумите ѝ са широко разпространен модел на „Файърстоун“. С тях се движат поне един милион автомобила в тази страна — леки коли, пикапи... И преди да попиташ, да, армията също използва този модел. Проверих вече. Оказа се, че колата, с която пристигнах тук, има същите гуми.

— Дошла си с кола от Форт Браг?

— Не е толкова далече. Нормалните хора обичат да шофират, за разлика от теб.

— Полицията ще ни поискан списък на личния състав на Форт Смит, в който да бъдат отбелязани размерите на обувките. Не се съмнявам, че това ще бъде следващият им ход.

— Форт Смит се използва предимно от специалните части. Хората там са по-дребни, носят най-много четирийсет и трети номер.

— Работата не е в това. Не можем да им дадем подобен списък. Не и без одобрението на юристите. Което ще отнеме месеци. Разследването ще се превърне в същински кошмар.

Трийсет минути по-късно по факса пристигна докладът от аутопсията, а веднага след това оживя и телексът и избърза нов доклад от Форт Смит. Патологът в Атланта бе разрязал, измерил, претеглил, анализирал и снимал на рентген всичко възможно. Крофорд била слаба, но в добра физическа форма. Всичките ѝ органи работели отлично. Имала стари фрактури на дясната ключица и дясната предмишница, които получила в детството. Неотдавна прилягала до услугите на естетичен стоматолог. Токсикологичният анализ не показвал нищо, нямало следи и скоро да е правила секс или да е забременявала някога. Сърцето и белите ѝ дробове били като на тийнейджър. Всичко им било наред, с изключение на куршумите, разбира се.

Телексът от Форт Смит свидетелстваше за известна инициативност. Военните полицаи там се бяха справили отлично със задачата си да проследят какво е правила Крофорд през първата седмица на новото си назначение. Седем натоварени дни. Куп разговори. Куп срещи и съвещания. Разговаряла не само с офицери, но и с войници и сержанти. Два пъти вечеряла в офицерската столова, пет пъти навън. Възползвала се от препоръките на сервитьорите в столовата. Умен подход. Те служеха отдавна в базата и бе логично да се предположи, че познават заведенията в района. Повечето бяха разположени на поне час път от Форт Смит и пътищата, които водеха до тях, минаваха през горите. Ричър ги откри на картата. Барове, грил-барове, един семеен ресторант и дори едно кино. До никое от тях не водеше пряк път. До всяко от тях можеше да се стигне по няколко различни, взаимно пресичащи се маршрута. Бяха все черни пътища, прокарани за нужди на дърводобива в района. Някои смятаха, че автомобил с ниско окачване като поршето на Крофорд не е пригоден за такива места. Крофорд обаче не се бе оплаквала. Пет пъти бе излизала от базата с колата си и се бе връщала без никакви проблеми. Млад щабен офицер, измъкнал се от Вашингтон, решава да използва

възможностите, предоставени от новото му назначение. Не се случващие за пръв път.

Появи се Нили и заяви:

— Колегите от служба „Протокол“ не могат да открият родителите. Предполагат, че бащата е починал, но не са сигурни. И не разполагат с телефона на майката. Нито пък с адрес. Но продължават да ги издирват.

След нея пристигна мекушавият сержант. В ръката си държеше лист, който току-що бе откъснал от телекса.

Щатската полиция бе извършила арест.

Задържаният не бе военнослужещ.

Нито пък ветеран от армията.

Ричър незабавно се свърза с Форт Смит, за да научи повече подробности. Заподозреният се оказа чернокож, който живееше сам в горска хижа, построена на калните брегове на езеро, разположено на шейсет километра северозападно от базата. Беше висок два метра и носеше обувки петдесети номер. Караваше пикап форд с гуми „Файърстоун“ и притежаваше деветмилиметров пистолет.

Но отричаше всичко.

Ричър вдигна поглед към сержанта, застанал пред него, и каза:

— Поеми командването, сержант. Двамата със сержант Нили отиваме във Форт Смит.

Нили шофираще служебния автомобил, с който бе пристигнала от Браг. Беше зелен шевролет с гуми „Файърстоун“. Трябваше да изминат почти двеста километра на изток от Бенинг. Пътуваха предимно през гори. Свежите листа на дърветата грееха, озарени от слънчевите лъчи.

— Ще наречем тази теория „хвърляне на мрежа“ — заяви Ричър.

— Като риболов в тих летен следобед. От време на време този тип идва от къщата си край езерото, устройва засада на пътя и хваща нещо. Като Робин Худ. Или като трол под някой мост. Прави го при пълнолуние. Или когато огладнее. Или нещо подобно. Като в приказките.

— А може би всеки ден минава по този път. Но в мрежата му попада нещо само от време на време. Не бива да изключваме и двете възможности. Та това са горите на Джорджия! Същото е като кражбите

на коли в Ел Ей. Или уличните обири в Ню Йорк. Може да е тукашната им версия. Да е нещо обичайно. Местната представа за забавление.

— Защо тогава не е взел колата? И защо е екзекутиран Крофорд толкова клинично?

— Нямам представа.

— А тя защо изобщо е спряла?

— Той е препречвал пътя.

— Не е било задължително да спира и да разговаря с него. Служила е в „Оперативно планиране“, което означава, че не е била глупава. Завършила е „Уест Пойнт“. Сама жена шофира в гората. Би трябвало да спре на сто метра от него и да оцени риска.

— Може и да го е направила.

— Да или не?

— Да. Направила го е. Била е сама жена в гората.

— В такъв случай стигаме до извода, че мъжът не е представлявал заплаха. Тя е спряла пред него и е свалила прозореца. Би ли го направила заради двуметров непознат, когото никога не е виждала? Със счупен пикап? Сигурен съм, че е гледала достатъчно филми. Онези с моторните резачки и мелодиите на банджо.

— Добре, почувствала се е в безопасност. Може да го е познавала. Или да е решила, че го познава.

— Именно — отвърна Ричър. — Което означава, че човекът е на активна военна служба. Вероятно е бил с униформа. И вероятно с военен автомобил. Званието му не е било много по-ниско от нейното. Нищо чудно да е било същото или дори по-високо. Това ѝ е помогнало да се почувства комфортно. Убиецът е изнесъл доста сложен спектакъл. Искам да хванем истинския извършител. В противен случай какъв е смисълът? А важна част от процеса по залавянето на истинския убиец е да не заловим някого, който просто е набеден за убиец.

— Ченгетата ще кажат, че гумите му съответстват на оставените следи.

— Както и гумите на още един милион автомобила.

— Пистолетът му стреля с деветмилиметрови куршуми.

— Както и пистолетите на един милион души.

— Носи обувки петдесети номер.

Нили бе извлякла максимума от първите си впечатления, от онези безмилостни части от секундата, в които едно човешко същество преценява друго, като анализира един милион признака едновременно — досущ като компютър — и това води до мигновен и неизбежен отговор от типа „да“ или „не“: да остана или да си тръгна?

За съжаление, заподозреният, арестуван от щатската полиция, даде много нисък резултат на този тест. Нили знаеше, че е в състояние да се справи с много по-сериозни опасности в сравнение с Крофорд и следователно нейната оценка на евентуалната заплаха се различава от тази на Крофорд с цял порядък. Но дори тя би останала на безопасна дистанция или най-малкото би се приближила много внимателно към такъв човек, и то едва след като е заключила вратите на автомобила и извадила пистолета си.

Ричър и Нили се срещнаха със заподозрения в ареста на окръжното полицейско управление, което се намираше на десетина минути от Форт Смит. Човекът определено страдаше от някакво заболяване на растежа. Вероятно свързано с хипофизата. Хормонален дисбаланс. Би трябвало да израсне среден на ръст но костите на ръцете и краката му се бяха издължили повече от онова, което обикновено би заложила природата. Дланите и стъпалата му бяха еднакво големи издълженото му лице завършваше с остра като длето брадичка, а изпъкналото му чело бе съвсем тясно.

— Осигурихте ли му адвокат? — попита Ричър.

— Отказа — отвърна шерифът. — Заяви, че невинните хора не се нуждаят от адвокати.

— Подобно поведение може да породи съмнения доколко вменяем е обвиняемият.

— Не, мисля, че съвсем искрено вярва в това.

— В такъв случай може да е истина. Случва се понякога.

— Обувките, оръжието и гумите на колата съответстват на тези на убиеца. Рядка комбинация.

— Хората с толкова големи длани обикновено предпочитат пушки.

— Сам призна, че притежава деветмилиметров пистолет.

— Възможно е. Но дали го е използвал?

— Смятате ли, че трябва да го питам? Че какво друго ще ми каже?

— Следите от подметките съвпадат ли?

— Заваля почти веднага след като пристигнахме на местопрестъплението. Разполагаме само с фотографии, но не и с отливки. А и дори да не валеше, пак нямаше да може да снемем отпечатъци, тъй като калта нямаше да ни го позволи. Беше прекалено рядка и шуплеста. Извинявам се от името на щата Джорджия за лошото качество на нашата кал. Знам, че очаквахте нещо повече. Но шуплеста или не, измерихме с линийка следите от стъпки. Оказаха се петдесети номер. Като обувките, които носеше заподозреният, когато го доведоха тук.

— В такъв случай не можете да съпоставите и следите от гуми. Не и с абсолютна точност, отчитайки фактори като износване, драскотини и прочие.

— Снимките ясно показват производителя и модела.

— Къде е бил заподозреният по време на престъплението?

— У дома. Сам. Няма свидетели.

— Това означава ли, че за вас случаят е приключен?

— Щатската полиция изрази задоволството си от развитието на разследването. Но нито един случай не може да се смята за приключен, докато не се произнесат съдебните заседатели.

— А разследващите продължават ли да работят по случая?

— Не толкова усилено, както преди. Какъв ви е проблемът, майоре?

— Този тип живее сам в хижа в гората. Знаете ли защо? Защото плаши хората с вида си. От дете чува едно и също: колко е грозен, колко е противен... Проблемът му с ръста е започнал да се проявява от съвсем ранна възраст. И ако наистина е решил да обере някого, защо му е да избира ролята на сладкодумен измамник, който внушава на преминаващите шофьори лъжливо усещане за сигурност? Защо да очаква да успее в подобно начинание предвид външния си вид? Мисля, че е грозен, и мисля, че е невинен. Всъщност мисля, че е невинен именно защото е грозен.

— Доста хора изглеждат по странен начин. Това не им пречи да вършат престъпления.

— Често ли се случва тук? Толкова ли е разпространено? Имам предвид обирите по пътищата с инсценирана повреда на автомобил?

— За пръв път чувам.

— В такъв случай вашият човек е измислил това престъпление.

— Обувките, оръжието и гумите на колата съответстват на тези на убиеца. А това е рядка комбинация — повтори шерифът.

* * *

Предоставиха на Ричър стаята на Каролин Крофорд в сградата за командирани офицери във Форт Смит. Военните полицаи бяха изнесли всичките ѝ вещи в хода на разследването, а чистачите бяха изльскали помещението до блясък. Част от повърхностите бяха още влажни.

Нили бе настанена в стая за сержанти. Срещнаха се на следващата сутрин в столовата по време на закуска, след което се отправиха към канцеларията на Военната полиция, за да огледат картите. Тук командаваше капитан на име Елсбъри. Беше нисък, широкоплещест, държеше на реда и дисциплината и се гордееше с това. Капитанът предостави на Ричър и Нили всички карти, с които разполагаше, включително военните, които те бяха виждали преди, плюс топографски карти с много голям машаб и дори пътна карта на южната част на щата, издадена от Асоциацията на американските автомобилисти.

Ричър започна от далечния край на избран наслуки маршрут, от място, което във военната карта бе обозначено като бар, а по-старите топографски карти определяха като нощен клуб. Разстоянието бе около петдесет километра. Един час с кола предвид състоянието на пътя. Потеглеше ли някой от Форт Смит, трябваше да напусне асфалтовия път още на първия разклон и да прекоси гората по десетина различни маршрута, които лъкатушеха и се пресичаха, без някой от тях да е по-удобен от останалите. Пътят, който Крофорд бе избрала, не се отличаваше с никакви предимства. Не беше и по-кратък. Дори беше по-дълъг с два-три километра.

— Защо му е на онзи тип с големите обувки да устройва засада тук? — попита Ричър. — Могат да минат дни, без да види нито една

кола. А в деветдесет процента от случаите това ще е кола с войници от тази база. В това няма никаква логика. Нима някой ще реши да си изкарва прехраната, като обира рейндъръри и зелени барети? Пожелавам му успех!

— Няма логика — съгласи се Елсбъри. — И все пак някой го е направил.

— Смятате ли, че това е именно човекът, когото са арестували? Два куршума в гърдите и един в главата? Това е техника, характерна за опитни стрелци. Изстрел в средата на тялото, после още един и накрая в главата, за да не би жертвата да оцелее след раните в гърдите. Това изисква завидна точност и продължителни тренировки.

— Хората тук тренират точна стрелба. Но никой от нашите не е отсъствал от базата по това време. Убиецът не е от Форт Смит.

— Съмнявам се, че толкова точна стрелба е по силите на човек с хормонално заболяване, засегнало моторика.

— Той разполага със съответните обувки, оръжие и гуми. Освен това е странен, чернокож, живее сам в гората. Може да сме хиляда деветстотин осемдесет и девета година, но това е Джорджия. В много отношения този щат сякаш е останал в петдесет и девета година. Този тип е подходящият заподозрян. Няма да е първият, няма да е последният.

— Искам лично да огледам пътя — заяви Ричър.

Нили седна зад волана, Ричър се настани отпред, а Елсбъри — на задната седалка. Напуснаха асфалтираното шосе още на първия разклон, навлязоха сред гората, прорязана от черни пътища, и накрая поеха по тясно асфалтирано двулентово шосе през дърветата. Пътят бе почти прав, огрян от слънчеви лъчи и заобиколен от фина черна кал, която дъждът бе отмил. Елсбъри надникна между предните седалки и посочи на Нили място на около триста метра след един плавен завой.

— Това е местопрестъплението — каза той.

Видимостта бе достатъчна, за да позволи оценка на заплахата. Нили си представи повредения автомобил. Можеше да спре на двеста метра от него, на сто, на петдесет, с една дума, където пожелаеше. Спра точно на мястото, където според Елсбъри бе извършено престъплението. Не видя абсолютно нищо. Пътят бе покрит с равномерен слой кал, леко вдълбнат на места от дъждовните капки. Следите, които бе видяла на снимките, разкриваха ясно какво се е

случило. Ей там на тесния път бе спрял автомобил, шофьорът му бе излязъл и най-вероятно се бе престорил, че рови нещо под предния капак.

Тримата слязоха от колата и оставиха пресни следи в калта, дълбоки и лепкави там, където слоят кал бе по-дебел, шуплести и безформени, където той бе по-тъньк. Въздухът мириеше на дъжд и сънце, бор и пръст. Ричър погледна първо назад, а после и пред себе си.

— Добре, видях достатъчно — каза той.

После отново погледна напред.

Приближаваше кола. Черно-бяла. Патрул. На щатската полиция. С прожектор на предната колонка и буркан на покрива, досущ като малко червено бомбе. Колата беше празна, като се изключи човекът зад волана, разбира се.

Патрулката спря симетрично на колата на Нили, в другата лента, но предница до предница. От нея слезе щатски полицай. Млад, с руса коса и червендалесто лице. С малки дълбоко расположени очи, които му придаваха злобно изражение.

— Армията трябва да ни информира, когато идва на местопрестъплението — заяви той.

— По случая ли работиш? — попита Ричър.

— Не, просто разглеждам... от любопитство.

— Разкарай се тогава!

— Какво?

— Изчезвай!

Полицаят пристъпи напред и погледна табелката на гърдите на Ричър. *Армия на Съединените щати. Ричър.*

— Ти си оня младок, който не одобрява работата ни.

— Аз ли съм младок? — учуди се Ричър.

— Смяташ, че сме арестували невинен човек.

— А ти смяташ, че сте арестували истинския убиец?

— Разбира се. Фактите го потвърждават. Много хора имат коли с гуми „Файърстоун“, много хора имат деветмилиметрови пистолети, но много малко хора носят обувки петдесети номер. И когато събереш всичко това, получаваш нещо като трите черешки на слот машините.

— Осигурихте ли адвокат на задържания?

— Разбира се. Обществен защитник.

— И този обществен защитник познава ли законите?

— Разбира се.

— Това не те ли притеснява? Наистина ли смяташ, че аргументът с трите черешки ще издържи в съда? Сигурно си пропуснал училище в деня, когато са преподавали логика.

— Не си особено любезен.

— Ни най-малко — отвърна Ричър. — Стана ли нелюбезен, веднага ще забележиш.

— Това е обществен път. Мога да те арестувам.

— На теория. Със същата вероятност, с каквато можеш да си уредиш среща с Мис Америка.

— Нима възнамеряваш да окажеш съпротива?

— Може пък аз да те арестувам.

— На какво основание?

— Все ще измисля нещо. Малко от това, малко от онова. Все ще скальпя собствена версия на твоите три черешки.

— Опитай само — каза полицаят.

Пристъпи напред и изправи рамене. *Местни луди глави с pistolети в джобовете, които все се опитваха да докажат нещо.*

— Сержант, арестувайте този човек — нареди Ричър.

Нили пристъпи напред.

— Сър, ще се пресегна и ще извадя оръжието ви от кобура — каза тя.

— Не мисля, че ще го направиш, малката — отвърна полицаят.

— В случай на неподчинение ще бъда принудена да ви сложа белезници.

Полицаят я бълсна в гърдите.

Което бе груба грешка в няколко аспекта. Военните устави се отнасят крайно нетolerантно към опитите за съпротива от страна на заподозрените.

Освен това Нили мразеше всякакъв физически контакт. Никой нямаше представа защо. Но всички го знаеха. Не понасяше допир. Не се здрависваше. Дори с приятели. Нили изпадна в ярост и реакцията ѝ не закъсня.

За полицая тази реакция се изразяваше в счупен нос и ритник в слабините. Тя отстъпи крачка назад и заби долната част на дланта си в лицето на полицая. Това бе параболичен удар, нанесен отдолу, като от

боксъор лека категория, който бъхти чувал с пяськ. Във въздуха полетяха кървави пръски, полицаят се олюля, а Нили го изрила с такава сила, че той отлетя метър и половина назад, падна по задник и се свлече до предната гума на патрулката си, където започна да пъшка, охка, хленчи...

— Можеш да подадеш официално оплакване. Аз също съм готов да дам свидетелски показания под клетва. Но как ще се почувстваш, когато всички разберат, че едно момиче ти е разказало играта? Искаш ли това да попадне в досието ти?

Полицаят очевидно не го искаше. Махна с ръка, без да изрече нито дума.

Изчезвайте.

По пътя към базата Нили въздъхна:

— Съгласна съм, че този тип беше пълен глупак.
— Но? — попита Ричър.
— Защо аз? Защо не го направи сам?
— Както казват в Англия, защо да лаеш сам, когато имаш куче?

Когато пристигнаха в базата, сержантът на Елсбъри предаде телефонно съобщение за Нили. Тя върна обаждането и когато излезе от стаята, заяви:

— Открили са адреса на родителите на Крофорд. В множествено число. Сега смятат, че баща ѝ е жив. На телефона, с който разполагат обаче, отговаря само прислугата. Все още не знаят дали родителите ѝ са у дома или не. Предполагам, че икономът е прекалено дискретен. Искат някой да отиде лично и да оцени ситуацията.

— Къде живеят? — попита Ричър.
— В Мъртъл Бийч.
— Това е в Южна Каролина.
— Което е съседен щат. Мисля, че трябва да се пишем доброволци.
— Защо?
— Защо не? Тук и без друго приключихме.

Шофираше отново Нили. Потеглиха на север по междущатска магистрала I-16, прехвърлиха се на I-95, след което — по някое време следобед — слязоха от нея и поеха по малките пътища. Разполагаха само с адрес, но не и с карта, затова се отбиха на няколко бензиностанции, където ги упътиха. Мястото се оказа богаташки курорт между изкуствен канал и океана. Прекосяващо го отлично поддържан път, от двете страни на който се отклоняваха улици без изход. Улицата, на която живееше семейство Крофорд, бе с изглед към океана. Домът им бе в огромно имение, обърнато към частния плаж в другия край на парцела.

Май нямаше никой.

Прозорците бяха затворени, щорите бяха спуснати. Цветните им повърхности се отразяваха през стъклата.

— Явно са заминали — отбеляза Нили. — В такъв случай трябва да говорим с иконома. Не можем да приемем „не“ за отговор. По телефона лесно може да откаже да говори. По-трудно е да го направи лице в лице.

— Съгласен — отвърна Ричър.

Продължиха по дългата алея, застлана с камъни. Гумите им „Файърстоун“ трополяха по паветата. Спряха за миг пред входната врата, но тя бе заключена, затова продължиха по алеята и се озоваха в задната част на имението. Задната врата също бе заключена. Явно това бе входът за прислугата, но и той не се използваше в момента.

— Къде ли е икономът? — учуди се Ричър. — Колко дискретен може да бъде един човек?

Отзад откриха и редица гаражи, долепени един до друг. Всичките имаха врати, но един служеше като проход, през който се влизаше в задния двор. Там бе паркирана някаква кола. Стара, малка, мръсна, с избеляла, олющена от слънцето боя. Напълно обичайно превозно средство за един иконом.

Над гаражите имаше апартамент. Със стари тавански прозорци и светлокрафяви первази, потъмнели от соления въздух. Към вратата на апартамента водеше външна стълба.

— Това място е толкова лъскаво, че дори прислугата разполага със собствени апартаменти — отбеляза Ричър.

Той тръгна пръв, следван от Нили, и когато се озова пред вратата, почука. Тя се отвори незабавно. Сякаш ги бяха очаквали. Логично, каза

си Ричър, колата ни вдигна достатъчно шум.

На прага стоеше жена. Шейсетина годишна, с уморено, измъчено лице. Облечена в пеньоар. С несъразмерно големи кокалчета на ръцете. Жена, която си изкарваше прехраната с физически труд.

— Да? — попита тя.

— Госпожо, ние сме представители на американската армия — каза Ричър — и бихме искали да открием настоящото местоположение на господин и госпожа Крофорд.

— С дъщеря им ли е свързано?

— Към момента, докато не науча повече за местоположението на господин и госпожа Крофорд, нямам право да разкривам с какво е свързано.

Жената отвърна:

— По-добре влезте и говорете със съпруга ми.

Който не беше иконом. Не и ако научнопопулярните филми, които Ричър бе гледал по телевизията, отговаряха на истината. Беше слаб и прегърбен от работа, с големи мазолести ръце. Градинар най-вероятно.

— Кой е телефонният ви номер? — попита Ричър.

Те му го продиктуваха и Нили кимна.

— Вие ли сте единствените обитатели на имението в момента?

— продължи Ричър.

Когато те потвърдиха, той заяви:

— Доколкото знам, от армията вече са се свързали с вас. Поради някаква причина колегите разполагат само с вашия номер.

— Семейството замина — каза градинарят.

— Къде?

— Трябва да знаем за какво става въпрос — обади се жената.

— Не можете да филтрирате новините. Нямате това право.

— Значи е свързано с дъщеря им. И новините са лоши, нали?

Стаята бе малка и тясна. Таванът бе нисък заради стрехите. Мебелите бяха съвсем обикновени като качество и осъкъдни като количество. Мястото определено не достигаше. Масата бе отрупана с документи, предимно писма и сметки. Дъските на пода бяха голи. Имаше телевизор, рафт с три книги и детска играчка — жаба, боядисана в сребристо. Или броненосец. Във всеки случай нещо с гърбица.

— Извинете ме — каза Ричър.

И пристъпи напред.

Не беше жаба. Или броненосец. А миниатюрна кола. Спортно купе. Боядисано в сребристо. Порше.

Ричър отиде до масата и взе едно отворено писмо.

Банково извлечение. Спестовна сметка. С почти сто долара в нея.

Беше адресирано до Х. и Р. Крофорд. Адресът и телефонният номер бяха същите, с които разполагаше армията.

Те не филтрираха новините.

— Господине, госпожо — започна Ричър, — много съжалявам, но мой дълг е да ви уведомя от името на главнокомандващия, че дъщеря ви е станала жертва на убийство, извършено преди две вечери. Обстоятелствата са предмет на разследване, но мога да ви уверя, че смъртта е настъпила мигновено и тя не е изпитала никаква болка.

Подобно на повечето военни полицаи, и Ричър, и Нили бяха предавали подобни съобщения и преди и знаеха как да се държат. Без сълзливата сантименталност, проявявана от съседите например. Представителите на армията поднасяха скръбната вест с нужната сериозност, строгост дори, но едновременно с това внушаваха усещане за кураж и всеотдайност.

Накрая родителите започнаха да им задават въпроси, а Ричър и Нили отговаряха убедително, доколкото можеха. Добра кариера, лош късмет.

После Нили помоли:

— Разкажете ни за нея.

Ричър предположи, че го прави от професионален интерес, но моментът бе добре подран от гледна точка на психологията.

Жената започна да разказва. Майката. Изля душата си. Била готвачка. Мъжът ѝ бил градинар. Бащата. Каролин била тяхна дъщеря. Единствено дете. Израснала тук, над гаражите. Но не била доволна от този факт. Искала онова, което се намирало в господарската къща. Била десет пъти по-умна от тях. Не било справедливо.

— Създавала е впечатление, че е наследила цяло състояние — отбеляза Ричър.

— Не, парите си бяха нейни — обади се градинарят. — Изкарваше доста пари. Нали беше на държавна работа. Чиновниците се грижат добре един за друг. Привилегии, осигуровки, пенсии...

— И не е получила никакво наследство?

— Дадохме ѝ трийсет и пет долара, когато заминаваше за „Уест Пойнт“. Толкова бяхме спестили. Това бяха парите, с които разполагаше. Всичко друго е изкарала сама.

— Мога ли да използвам телефона ви? — попита Ричър.

Те му позволиха и той се свърза с Пентагона. Набра номера на телефон, разположен на бюро пред кабинет с прозорец. Отговори му сержант.

— Там ли е? Брат му се обажда — каза Ричър.

Не след дълго прозвуча гласът на Джо.

— Предложи някой добър ресторант в Александрия, който работи до късно.

Джо го направи.

— Ще се видим там в девет вечерта — каза Ричър.

— Защо?

— Нали каза да те държа в течение.

— На случая с Крофорд? Нещо ново ли изскочи?

— Много нови неща. Бих искал да споделя с теб една идея.

* * *

Шофираше отново Нили. Пътуваха отново по I-95 но в обратната посока. Трябваше да изминат стотици километри. Горе-долу колкото от Мъртъл Бийч до Форт Смит. Останаха на левия бряг на Потомак и стигнаха Александрия деветдесет минути след залез-слънце. Закъсняха с пет минути за срещата в ресторанта. До вратата седеше някакъв мъж и не правеше нищо. Беше цивилен. Изглеждаше почти убедително.

Нили влезе и се настани на самостоятелна маса. Ричър влезе след нея и седна срещу Джо. Бели ленени покривки, мъждукащи свещи, рубинени вина, тиха, спокойна атмосфера.

В другия край на салона седеше още един мъж в цивилни дрехи. Отново сам. Симетрично спрямо своя колега.

— Виждам, че си довел питбула си — каза Джо.

— Виждам, че си довел два питбула — отвърна Ричър.

— Случаят „Крофорд“ е доста сериозен. Може да се наложи да предприем спешни действия.

— Затова и Нили е тук.

Поръчаха си вечеря. Лучена супа и телешки антрекот за Ричър, гъши дроб и филе миньон за Джо. Пържени картофи и за двамата, червено вино за Джо, кафе за Ричър. Плюс чешмяна вода. Нямаха време да си разменят любезности.

— Пътят ме притесни от самото начало — каза Ричър. — Той не води до никъде. Много неподходящо място за засада. Изборът му обаче не е бил случаен. Въпреки че изглежда нелогичен. Крофорд би могла да избере три или четири крайни дестинации и поне четирийсет начина да стигне до там. И тогава се сетих. Някой умен човек, някой наистина умен човек, не би обърнал внимание на тези крайни дестинации. Не би се опитал да предвиди как Крофорд ще стигне от точка А до точка Б, В или Г. Би предположил, че всички пътища са равностойни. Поне като средство за придвижване. Но не са равностойни в други отношения. Не са равностойни емоционално например. Понякога забравям, че обикновените хора обичат да шофират много повече от мен. Затова един умен човек би си задал въпроса кой маршрут би избрала Крофорд заради удоволствието от шофирането? Млада жена с чисто нова спортна кола. Пътят, на който я бе причакал убиецът, няма конкуренция. Дълги прави отсечки, плавни завои, дървета, слънце, свеж горски въздух... Чуруликане на птички. Път, по който би карала със свалени прозорци. Един умен човек би предвидил, че Крофорд ще избере този път.

— Умен човек, служил в армията — отбеляза Джо.

— Заради трите изстрела? Съгласен. В подобна ситуация стрелецът е изложен на голям стрес. Действа автоматично. Разчита на мускулната памет. На годините, прекарани в стрелбището. Той е от нашите.

— Добре, от нашите е. Но от кои по-точно и защо?

— Тук навлизаме в територията на догадките и предположенията. Крофорд не е била богата. Знам това със сигурност. Би трявало да го разбера отдавна. Да се досетя още когато прочетох доклада от аутопсията. В него се споменава, че Крофорд се е подложила неотдавна на естетична стоматологична процедура. Богато

момиче щеше да го направи много по-рано. Още като тийнейджърка. Така че, не, семейството не е имало пари. После се срещнах с родителите ѝ. Изпратили са я в колежа с трийсет и пет долара в джоба. Не са имали богати роднини. Смятат, че тя е печелела добре. Че правителството плаща цяло състояние на държавните служители. Но ние знаем, че това не е така. Дори да съберем заплатите на десет подполковника, пак няма да стигнат за едно чисто ново порше. Крофорд обаче е могла да си го позволи. С какви средства?

— Ти ми кажи.

— Тя е служила в „Оперативно планиране“. Да допуснем, че е продавала информация на чуждо правительство. Може би Ирак? Те биха платили цяло състояние, за да научат плановете ни. А нали самата Крофорд е съставила тези планове? Така те са черпили информация направо от извора.

— Възможно е — призна Джо. — Но само на теория. И трябва да призная, че това е най-неблагоприятният сценарий.

— Ще имаме ли проблеми с Ирак?

— Много е вероятно — призна Джо. — Те искат Кувейт. Ще се задействат след една или две години. А ние ще трябва да ги изгоним от там. Да разположим армията в Саудитска Арабия и флота в Персийския залив.

— В такъв случай иракчаните ще искат плановете. И ще са готови да си платят. На жена, която не иска да остане бедна. Ако се вярва на слуховете, Крофорд е започнала да излиза от черупката си, когато се е озовала в „Оперативно планиране“. Най-после е започнала да харчи част от парите си. А може би не трябва да казвам *най-после*. Може би това е първата по-сериозна сума, с която е разполагала.

Джо не каза нищо.

Ричър продължи:

— Контраразузнаването би трявало да следи за подобни неща. Но поради някаква причина тя не е попаднала в полезрението им и тази история е продължила доста време. Превърнала се е в легенда. Семейно наследство. Най-богатата жена в армията. Криела се е пред очите на всички. После нещо се е променило. Изведенъж са я разкрили.

— Как? — попита Джо.

— По много начини. А може да е бил чист късмет — отвърна Ричър.

— Или?

— Може начало на контраразузнаването да е застанал нов командир. Може този нов командир да е донесъл със себе си липсващото парченце от пъзела. Изведенъж две и две са направили четири. Което също е вид късмет. Но се случват и такива неща.

Джо продължаваше да мълчи.

— Но да оставим престъплението за момент — продължи Ричър.
— Да анализираме ситуацията от гледната точка на новия командир. В онзи момент той единствен разполагал с всички парченца от пъзела и единствен виждал цялата картина. Бил сам. Сам-самичък в целия свят. Никой друг не знаел. И никой друг не трябвало да знае. Ставало въпрос само за Ирак, но кой щял да повярва? Щяла да настъпи масова паника. Щели да бъдат компрометирани всички военни планове. Това щяло да разбие на пух и прах стратегическата политика по отношение на Съветския съюз. Всеки щял да подозира всекиго. Затова било толкова важно никой да не знае нищо. Буквално. Никой не трябвало да узнае и в бъдеще. Никога. Защото двама души не могат да пазят тайна. Крофорд обаче трябвало да бъде спряна. За държавна измяна се полага смъртно наказание. Новият командир стигнал до извода, че трябва да поеме нещата в свои ръце. Това бил единственият начин да ограничи щетите. Да спаси света. Светът обаче никога нямало да разбере. Каква ирония на съдбата! Каква стратегическа далновидност, какво благородство и себеотрицание! Това бил единственият начин да изпълни дълга си към родината.

Джо продължаваше да мълчи.

— Предполагам, че новият командир на подобна контраразузнавателна част би трябвало да е достатъчно умен, за да разреши загадката със спортната кола и пътя през гората.

— Убиецът е носил обувки петдесети номер — обади се Джо.

— Най-много петдесети номер — поправи го Ричър. — Човек не може да накара стъпалата си да изглеждат по-малки, но може да ги направи по-големи. Предполагам, че мога да обуя маратонки за тенис, стегнати и тесни, след което да си пъхна крака в боти петдесети номер. Така ще ходя съвсем спокойно, а не като с клоунски обувки. Мога да оставя отпечатъци като астронавт на Луната. Знаеш ли как ми хрумна това?

— Не — отвърна Джо.

— Помниш ли, когато се върнахме на Окинава за втори път? Ти беше на шест. Може би на седем. Обичаше да ставаш рано сутрин и да се разхождаш с обувките на татко. Не разбирах защо го правиш. Може да е било свързано с това, че си първороден син. Или си се опитвал да играеш ролята на татко. Но така трополеше, че те чувах из цялата къща. А веднъж мама му се скара, че е оставил кални следи върху килима. Така се сетих.

— Много хора са си играли по този начин, когато са били малки.

— А колко от тях неотдавна са станали командири на контраразузнавателна част?

Джо не отговори.

— Като се замисля — продължи Ричър, — добре се представи по телефона. Сигурно си бил много изненадан. Но не пропусна да зададеш очевидните въпроси, като например коя е жертвата. Попита и как е била убита, което също беше правилно. Но когато казах, че е била застреляна на уединено шосе, ти трябваше да попиташ как, защото очевидният начин да ликвидираш някого на подобно място, е да поставиш снайперист. Този метод е също толкова добър, колкото и организирането на засада. Ти обаче не ме попита. Трябваше да се подготвиш по-добре. Но ти се притесни. Не искаше да приключи разговора. Попита ме какво ще правя. И накрая съвсем се прецака с онези хиляда сто и петнайсет километра. Ти си педант, Джо. Не би пропуснал да ме поправиш, ако греша. И ти ме поправи. Знаеше къде се намира Бенинг и сравни разстоянието до там с друго, което знаеше със сигурност. Защото радиусът е същият. А знаеше разстоянието между местоработата ти и Форт Смит, защото вече го бе изминал. При това два пъти. На отиване и на връщане.

— Интересна хипотеза — каза Джо. — Как би постъпил един хипотетичен полицай?

— Хипотетично, би се почувстввал по-добре без онзи тип до вратата и другия в задната част на салона.

— Само Нили?

— Тя шофира до тук. Заслужила си е вечерята.

— Проблемът с Крофорд е сериозен.

— Спокойно — каза Ричър. — Хипотетичният полицай не вижда проблем. Той е реалист. Сигурен съм, че неговият анализ не би се различавал от този на хипотетичния офицер от контраразузнаването.

Има един проблем. Предполагам, че хипотетичният стрелец е използвал обувки петдесети номер, за да прати следствието в задънена улица, но не се е получило. Приписват вината на един тип, който носи обувки петдесети номер, използва същите муниции като хипотетичния офицер от контраразузнаването и дори колата му има същите гуми. Всичко това е чиста случайност, но местните ченгета я възприемат като трите черешки на слот машините. Ще осъдят невинен човек.

— Какво би трябвало да направи хипотетичният командир от контраразузнаването?

— Сигурен съм, че има някаква кодова дума. Която вероятно трябва да бъде изречена от Белия дом. За да се потули случаият. И да се освободи човекът.

Джо не каза нищо.

— И случаят остава неразкрит.

— Добре — отвърна Джо.

После добави:

— Ти си страхотен полицай, щом успя да откриеш всичко това.

— Не — възрази Ричър, — аз съм страхотен полицай, който не успя да открие всичко това, но ти все пак потвърди догадките ми. Гордея се с теб. Постъпил си правилно. Не си имал друг избор. Отлично планиране и почти безпогрешна реализация.

— Почти?

— Трите изстрела са грешка. Те правят екзекуцията очевидна. Трябвало е да направиш нещата по-заплетени. В гърлото може би. Всички смятат, че изстрелът в гърлото е бил предназначен за друго място. И решават, че става въпрос за аматьор с полуавтоматичен пистолет. След това можеш да стреляш в главата, ако това ще те накара да се почувствуаш по-добре, но отново е по-добре да избереш нетрадиционно решение — куршум в окото или ухoto например.

— Звучи като човек с богат опит.

— Какво мислиш, че правех в Централна Америка?

До края на вечерята говориха на други теми. Обсъждаха хора, които познаваха, книги, които бяха прочели, политика, роднини.

Джо се притесняваше за майка им. Струваше му се променена.

Ричър и Нили се върнаха във Форт Смит късно същата вечер. Сержантът на Елсбъри ги уведоми, че щатската полиция е освободила заподозрения, без да му повдига обвинения. Станало още по обед, като ценгетата дори го откарали до дома му в гората. Разследването било отнето и от щатската, и от Военната полиция и прехвърлено на нов разследващ екип от Пентагона, за който никой не бил чувал до този момент. Щели да обявят резултатите след година-две. Ако изобщо имало някакви резултати.

Малко по-късно пристигна и телекс, който съобщаваше, че майор Дейвид Нобъл се е възстановил от катастрофата и няма търпение да пристигне на новото си назначение.

Ричър се върна обратно в Централна Америка. А Нили се върна във Форт Браг, защото Нобъл доведе свой сержант. Реорганизацията продължи по-малко от година. Никой не чу повече за нея.

Най-голямото професионално постижение във военната кариера на Джо Ричър бе, че успя да накара щаба да промени военните планове за Ирак, без да разкрие истинската причина.

Година и половина по-късно, когато американските войници пристигнаха сред пясъците на Кувейт, всичко премина отлично. Всъщност всичко приключи за по-малко от сто часа, независимо от това, че армията използва план Б.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.